PID	UOHSX00N4SR8
Č. j.	ÚOHS-25482/2026/163
Sp. zn.	ÚOHS-R0277/2015/VZ
Datum, místo	20. 7. 2026, Brno

ROZHODNUTÍ PŘEDSEDY ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

Ve správním řízení o rozkladu doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 24. 8. 2015 obviněným

- Centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání, IČO 72029455, se sídlem Jankovcova 933/63, 170 00 Praha 7, ve správním řízení zastoupeným na základě plné moci ze dne 9. 6. 2023 JUDr. Josefem Donátem, LL.M., advokátem, ev. č. ČAK 13119, IČO 72826258 a společníkem advokátní kanceláře ROWAN LEGAL advokátní kancelář s.r.o., IČO 28468414, se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S1091/2014, S0354/2015/VZ-21931/2015/542/JVo ze dne 7. 8. 2015 vydanému ve správním řízení vedeném ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů při zadávání veřejné zakázky s názvem „CZVV - zajištění informační infrastruktury a souvisejících služeb pro řízení a kontrolu společné části maturitní zkoušky (MZ) - JŘBU“ v jednacím řízení bez uveřejnění zahájeném na základě výzvy k jednání ze dne 27. 10. 2014 (oznámení o zadání zakázky uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 13. 11. 2014 pod ev. č. zakázky 401892 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 14. 11. 2014 pod ev. č. 2014/S 220-389417) a dále ve věci návrhu na zákaz plnění smlouvy, kterou dne 31. 10. 2014 uzavřel obviněný s vybraným uchazečem

- NESS Czech s.r.o., IČO 45786259, se sídlem V Parku 2335/20, 148 00 Praha 4,

na plnění výše specifikované veřejné zakázky, jehož dalším účastníkem je navrhovatel

- CGI IT Czech Republic, s.r.o., IČO 62412388, se sídlem Laurinova 2800/4, Stodůlky, 155 00 Praha 5,

jsem rozhodl takto:

I.

Výroky I a III rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S1091/2014,S0354/2015/VZ-21931/2015/542/JVo ze dne 7. 8. 2015 podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, **r u š í m** a věc v jejich rozsahu **v r a c í m** Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k novému projednání.

II.

Výrok II rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S1091/2014,S0354/2015/VZ-21931/2015/542/JVo ze dne 7. 8. 2015 podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a ve spojení s § 117a písm. f) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění

r u š í m

a správní řízení v části týkající se možného spáchání správního deliktu obviněného – Centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání – podle § 120 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, kterého se měl dopustit tím, že uzavřel dne 31. 10. 2014 s vybraným uchazečem – NESS Czech s.r.o. – smlouvu na veřejnou zakázku „CZVV - zajištění informační infrastruktury a souvisejících služeb pro řízení a kontrolu společné části maturitní zkoušky (MZ) - JŘBÚ“ bez uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení podle ustanovení § 146 odst. 1 citovaného zákona, ačkoli byl povinen toto oznámení uveřejnit,

z a s t a v u j i,

neboť v řízení zahájeném z moci úřední nebyly ve vztahu k popsanému skutku zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 téhož zákona.

III.

Výrok IV rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S1091/2014,S0354/2015/VZ-21931/2015/542/JVo ze dne 7. 8. 2015 podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 4 a § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,

r u š í m

a správní řízení o návrhu navrhovatele – CGI IT Czech Republic s.r.o. – na uložení zákazu plnění smlouvy uzavřené dne 31. 10. 2014 mezi obviněným – Centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání – a vybraným uchazečem – NESS Czech s.r.o. – v zadávacím řízení na veřejnou zakázku „CZVV - zajištění informační infrastruktury a souvisejících služeb pro řízení a kontrolu společné části maturitní zkoušky (MZ) - JŘBÚ“

z a s t a v u j i

pro bezpředmětnost, neboť bylo zjištěno, že závazek z uvedené smlouvy byl splněn.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ A SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ VEDENÉ ÚŘADEM PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

1. Dne 27. 10. 2014 zahájil obviněný zadávací řízení na veřejnou zakázku. Výzvou k podání nabídky ze dne 27. 10. 2014 určil obviněný vybranému uchazeči termín pro jednání o nabídce na veřejnou zakázku na 29. 10. 2014, přičemž termín posledního možného jednání s vybraným uchazečem byl stanoven na 31. 10. 2014. Dne 31. 10. 2014 podal vybraný uchazeč nabídku na veřejnou

zakázku a téhož dne obviněný rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky, když akceptoval nabídku vybraného uchazeče, a rovněž téhož dne uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na předmět plnění veřejné zakázky.

2. Dne 12. 12. 2014 obdržel Úřad, jako orgán příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění (dále jen „zákon“)[1], návrh navrhovatele na uložení zákazu plnění smlouvy, kterou dne 31. 10. 2014 uzavřel obviněný s vybraným uchazečem na plnění veřejné zakázky. Správní řízení ve věci tohoto návrhu bylo zahájeno pod sp. zn. ÚOHS-S1091/2014/VZ.

3. Po přezkoumání dokumentace o veřejné zakázce získal Úřad pochybnosti o souladu postupu obviněného se zákonem, a to zda obviněný postupoval v souladu s § 21 odst. 2 zákona, když pro zadání veřejné zakázky použil jednací řízení bez uveřejnění (dále jen „JŘBU“) podle § 23 odst. 4 písm. b) zákona, a zda se tedy dopustil spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, a dále zda obviněný postupoval v souladu s § 146 odst. 1 zákona, když neuveřejnil oznámení o zahájení zadávacího řízení na veřejnou zakázku, a zda se tedy dopustil spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. c) zákona. Dne 15. 6. 2015 proto Úřad z moci úřední zahájil správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S354/2015/VZ.

4. Dne 18. 6. 2015 vydal Úřad usnesení č. j. ÚOHS-S1091/2014,S354/2015/VZ-14354/2015/542/JPo, kterým spojil výše specifikovaná správní řízení.

II. NAPADENÉ ROZHODNUTÍ

5. Dne 7. 8. 2015 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S1091/2014,S0354/2015/VZ-21931/2015/542/JVo (dále jen „napadené rozhodnutí“).

6. Výrokem I napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se obviněný dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 zákona, když v rozporu s § 23 odst. 4 písm. b) zákona zadal veřejnou zakázku z důvodu krajně naléhavého případu v JŘBU, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. b) zákona, přičemž tento postup obviněného mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a obviněný uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku.

7. Výrokem II napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se obviněný dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. c) zákona tím, že dne 31. 10. 2014 uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku bez uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení podle § 146 odst. 1 zákona, ačkoli byl podle zákona povinen toto oznámení uveřejnit.

8. Výrokem III napadeného rozhodnutí Úřad uložil obviněnému za spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích I a II napadeného rozhodnutí pokutu ve výši 500 000 Kč.

9. Výrokem IV napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se návrh navrhovatele na uložení zákazu plnění smlouvy uzavřené na veřejnou zakázku podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona zamítá, neboť

[1] Pro posouzení zákonnosti postupu obviněného, jeho odpovědnosti za projednávané správní delikty a uložení sankce je rozhodné znění zákona ke dni uzavření smlouvy na veřejnou zakázku – tj. ke dni 31. 10. 2014, ledaže by pozdější právní úprava byla pro obviněného příznivější.

Postup v řízení o rozkladu se řídí právními předpisy účinnými ke dni právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 21 As 83/2025-59 ze dne 30. 4. 2026 – tj. ke dni 5. 5. 2026.

Pro posouzení návrhu na zákaz plnění smlouvy je rozhodné znění zákona ke dni zahájení zadávacího řízení – tj. ke dni 27. 10. 2014.

Úřad ve smyslu ustanovení § 118 odst. 3 zákona shledal, že existují důvody hodné zvláštního zřetele, spojené s veřejným zájmem, vyžadující pokračování plnění smlouvy na veřejnou zakázku.

III. ROZKLAD OBVINĚNÉHO

10. Dne 24. 8. 2015 podal obviněný proti výrokům I, II a III napadeného rozhodnutí rozklad ze dne 18. 8. 2015. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo obviněnému doručeno dne 7. 8. 2015. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.

Námitky rozkladu

11. Obviněný v rozkladu namítá, že Úřad nedostatečně zjistil skutkový stav při vyslovení závěru, že obviněný nezahájil včas zadávací řízení s totožným předmětem, jako má veřejná zakázka, a tedy že stav krajní nouze pro realizaci JŘBU tímto obviněný zavinil. Úřad se totiž v napadeném rozhodnutí nevypořádal s okolnostmi mimo vliv obviněného, které způsobily prodlení v zadávacím řízení na veřejnou zakázku s názvem „CZVV - zajištění informační infrastruktury a souvisejících služeb pro řízení a kontrolu společné části maturitní zkoušky“ zadávanou v užším řízení, jehož oznámení bylo odesláno dne 6. 6. 2014 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 9. 6. 2014, ve znění opravy uveřejněné dne 24. 6. 2014 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 12. 6. 2014 pod ev. č. 2014/S 111-196007, ve znění opravy uveřejněné dne 27. 6. 2014 pod ev. č. 2014/S 121-215418, (dále jen „původní veřejná zakázka“).

12. Obviněný dále namítá, že Úřad pochybil, pokud mu vytýká, že stav krajní naléhavosti vznikl proto, že nepočítal v harmonogramu původní veřejné zakázky s možností zahájení správního řízení Úřadem. Tento závěr Úřadu dle obviněného jednak představuje nesprávný výklad zákona, ale rovněž je odůvodnění napadeného rozhodnutí v této otázce zmatečné, když nedává jasnou odpověď na to, s čím konkrétně byl obviněný povinen počítat při plánování zadávacího řízení původní veřejné zakázky.

13. Podle obviněného Úřad učinil nesprávný závěr, když tvrdí, že mohl přizpůsobit harmonogram plnění původní veřejné zakázky posunutím data nejzazšího termínu realizace etapy „Prováděcí projekt – akceptace objednatelem“ a dalších fází realizace původní veřejné zakázky. Úřad tak postupuje hrubě nesprávně, pokud uvedenou skutečnost posuzuje na základě průběhu veřejné zakázky, která byla ve stavu krajní naléhavosti. Dále obviněný namítá, že Úřad pomíjí, že zkrácení etapy „Prováděcí projekt – akceptace objednatelem“ a dalších navazujících etap v rámci plnění smlouvy bylo způsobeno právě v důsledku krajní naléhavosti a nouzového stavu, který obviněného přiměl i k částečně rizikové variantě řešení. Úřad též pomíjí, že rizikový postup vyvolaný stavem krajní nouze nelze aplikovat na běžné zadávací řízení, u kterého se předpokládá plně „nerizikový“ průběh.

Závěr rozkladu

14. Obviněný navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

IV. ŘÍZENÍ O ROZKLADU

15. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“) a podle § 88 odst. 1 téhož zákona předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

První rozhodnutí o rozkladu

16. Dne 6. 9. 2016 vydal předseda Úřadu rozhodnutí o rozkladu proti napadenému rozhodnutí č. j. ÚOHS-R277/2015/VZ-36916/2016/322/KBe (dále jen „první rozhodnutí o rozkladu“). Prvním rozhodnutím o rozkladu bylo napadené rozhodnutí potvrzeno a podaný rozklad zamítnut. V odůvodnění prvního rozhodnutí o rozkladu předseda Úřadu uvedl, že obviněný vlastním jednáním způsobil krajní naléhavost tím, že zadávací řízení původní veřejné zakázky nezahájil včas, v harmonogramu nebral ohled na zákonné lhůty a nevytvořil žádnou rozumnou časovou rezervu pro případná zdržení v zadávacím řízení. Obviněný pak měl při sestavení harmonogramu původní veřejné zakázky vzít v úvahu zákonné lhůty, ve kterých nelze uzavřít smlouvu.

17. Podle předsedy Úřadu byl obviněný sice zřízen Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“), ale má vlastní právní subjektivitu. Pokud tedy měnil parametry veřejné zakázky, které měly za důsledek zdržení původní veřejné zakázky, nelze provedené změny přičítat jiné osobě než jemu. I když byly změny způsobeny zřizovatelem obviněného, nejde o okolnost, která by ho zprošťovala jeho povinností, neboť změny stále formálně učinil obviněný. Vnitřní postupy obviněného či jeho zřizovatele nemohou mít vliv na splnění povinností obviněného podle zákona.

V. SOUDNÍ PŘEZKUM

Řízení o žalobě před Krajským soudem v Brně

18. Proti prvnímu rozhodnutí o rozkladu podal obviněný žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterou se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i prvního rozhodnutí o rozkladu, a to v celém rozsahu.

19. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a rozsudkem č. j. 31 Af 80/2016-85 ze dne 26. 9. 2018 (dále jen „první rozsudek KS“) rozhodl o tom, že se první rozhodnutí o rozkladu zrušuje a věc se vrací Úřadu k dalšímu řízení.

20. V prvním rozsudku KS se krajský soud nejdříve zabýval výrokem II napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že trestnost za správní delikt dle tohoto výroku zanikla v důsledku subsidiární povahy deliktu trestnosti za správní delikt hlavní. Podle krajského soudu, pokud má být sankcionováno uzavření smlouvy v rozporu s pravidly zákona, bude se aktuálně jednat o delikt výlučně podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, (dále jen „ZZVZ“), který v sobě integroval některé delikty, které byly v zákoně vyčleněny pod samostatné skutkové podstaty, a to včetně deliktu sankcionovaného ve výroku II napadeného rozhodnutí podle § 120 odst. 1 písm. c) zákona.

21. Podle krajského soudu pak bylo první rozhodnutí o rozkladu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k deliktu popsanému ve výroku I napadeného rozhodnutí. Krajský soud uvedl, že pokud je příspěvková organizace jako zadavatel při zadávání veřejné zakázky odkázána na rozhodnutí zřizovatele, které má dopad na práva a povinnosti neurčitého počtu osob, tak je v postavení jako jakákoliv jiná osoba, která své budoucí poměry může upravit až na základě normativního právního aktu. Správní orgán má proto vyhodnotit, nakolik se jedná o situaci, která měla, nebo mohla mít dopad do práv neurčitého počtu osob, tj. nakolik zřizovatel obviněného vystupoval v pozici normotvůrce a v souvislosti s tím nakolik je předmětná zakázka vázána na výsledek jeho normotvorby, nebo nakolik se jednalo o situaci prostého aktu řízení. Úřad se proto musel vypořádat s námitkami ohledně vnějších okolností a možné změny názoru nového

ministra školství na podobu a obsah státních maturit. Krajský soud také zavázal Úřad k jasnému vymezení, jaké zákonné lhůty považuje ze strany žalobce za nedodržené a jak se to projevilo na nezákonnosti postupu obviněného.

Řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem

22. Proti prvnímu rozsudku KS podal Úřad kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „NSS“). Rozsudkem č. j. 5 As 340/2018-64 ze dne 27. 1. 2022 (dále jen „první rozsudek NSS“) zrušil NSS první rozsudek KS a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

23. NSS uvedl, že z napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne závěr, že měl obviněný při zahájení zadávacího řízení předvídat, že jeho včasné ukončení není reálné s ohledem na zákonem stanovené lhůty. Obviněný měl počítat pouze se zákonnými blokačními lhůtami. NSS pak konstatoval, že z argumentace obviněného plyne, že zahájení zadávacího řízení na původní veřejnou zakázku neoddálilo přijetí normativního aktu, ale udělení nezbytného souhlasu ministrem podle vnitřních předpisů. Nic tedy nebrání přezkumu závěrů Úřadu, podle něhož nejsou vnitřní procesy MŠMT pro věc relevantní. Polemika s věcnými závěry Úřadu nečiní napadená správní rozhodnutí nepřezkoumatelnými.

Další řízení o žalobě před krajským soudem

24. Krajský soud vydal v dalším řízení dne 2. 11. 2022 rozsudek č. j. 31 Af 80/2016-164 (dále jen „druhý rozsudek KS“), kterým rozhodl o tom, že se první rozhodnutí o rozkladu zrušuje a věc se vrací Úřadu k dalšímu řízení.

25. Krajský soud konstatoval, že k odložení zahájení zadávacího řízení na původní veřejnou zakázku došlo nikoliv z důvodů působících erga omnes, nýbrž z důvodů na straně žalobce, respektive jeho zřizovatele, které jsou čistě interní záležitostí. Z dokumentů doložených obviněným sice vyplynulo, že v první polovině roku 2014 probíhala jednání o možné změně modelu státních maturit, avšak z ničeho nevyplývá, že by se taková změna mohla reálně udát již ve vztahu k roku 2015, aby se jednalo o skutečnost relevantní pro postup obviněného při zadávání původní veřejné zakázky. Podle krajského soudu měl obviněný při sestavování harmonogramu původní veřejné zakázky vzít v úvahu také lhůtu podle § 111 odst. 5 zákona. Postup obviněného při sestavování harmonogramu měl podle krajského soudu vliv na vznik krajní naléhavosti jako důvodu použití JŘBU. K výroku I prvního rozhodnutí o rozkladu tedy krajský soud neshledal pochybení Úřadu.

26. Ve vztahu k výroku II prvního rozhodnutí o rozkladu krajský soud uvedl obdobné závěry jako v prvním rozsudku KS. Krajský soud uvedl, že skutek, který je kvalifikován jako samostatný delikt dle zákona, nelze podřadit pod samostatnou skutkovou podstatu dle ZZVZ. Obviněného proto nelze stíhat za dva samostatné delikty, což má bezpochyby vliv nejméně na výši sankce. Právní úprava dle ZZVZ je podle krajského soudu pro obviněného příznivější, proto soud přistoupil ke zrušení prvního rozhodnutí o rozkladu.

Další řízení o kasační stížnosti před NSS

27. Proti druhému rozsudku KS podal Úřad kasační stížnost k NSS. Rozsudkem č. j. 9 As 220/2022-33 ze dne 11. 5. 2023 (dále jen **„druhý rozsudek NSS“**) byla kasační stížnost zamítnuta.

28. NSS neshledal druhý rozsudek KS nepřezkoumatelným i přesto, že dle něj krajský soud při posouzení příznivosti právní úpravy rozvíjí minimálně dvě odlišné úvahy. A přestože jsou úvahy

krajského soudu v určitém rozsahu věcně nesprávné, vedou vždy k totožnému závěru – spáchání jednoho deliktu.

29. Správní delikt dříve upravený v § 120 odst. 1 písm. c) zákona podle NSS ztratil po přijetí ZZVZ povahu samostatného správního deliktu. Uzavření smlouvy na veřejnou zakázku za současného porušení povinnosti uveřejnit oznámení o zahájení zadávacího řízení lze nadále podřadit pod skutkovou podstatu správního deliktu dle § 268 odst. 1 písm. a) ZZVZ. Bylo-li obviněnému vytýkáno jednání, kterým spáchal jak delikt dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, tak delikt dle § 120 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, půjde v případě nové právní úpravy již toliko o jediný delikt dle § 268 odst. 1 písm. a) ZZVZ, nikoliv o jednočinný nestejnorodý souběh dvou deliktů.

VI. DALŠÍ ŘÍZENÍ O ROZKLADU

30. Po vrácení správního spisu krajským soudem jsem pokračoval v řízení o rozkladu proti napadenému rozhodnutí.

Druhé rozhodnutí o rozkladu

31. Dne 3. 8. 2023 jsem vydal rozhodnutí o rozkladu sp. zn. ÚOHS-R0277/2015/VZ, č. j. ÚOHS-29242/2023/162 (dále jen „druhé rozhodnutí o rozkladu“) proti napadenému rozhodnutí.

32. Výrokem I druhého rozhodnutí o rozkladu jsem potvrdil výrok I napadeného rozhodnutí a podaný rozklad zamítl. Výrokem II druhého rozhodnutí o rozkladu jsem zrušil výrok II napadeného rozhodnutí a správní řízení v jeho části zastavil, neboť ve vztahu k danému skutku nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 zákona. Výrokem III druhého rozhodnutí o rozkladu jsem změnil výrok III napadeného rozhodnutí tak, že nově se ukládá pokuta ve výši 350 000 Kč. Výrokem IV druhého rozhodnutí o rozkladu jsem zrušil výrok IV napadeného rozhodnutí a správní řízení o návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy uzavřené dne 31. 10. 2014 mezi obviněným a vybraným uchazečem v zadávacím řízení na veřejnou zakázku jsem zastavil pro bezpředmětnost, protože závazek z dané smlouvy byl splněn.

33. V odůvodnění výroku I druhého rozhodnutí o rozkladu jsem uvedl totéž, co v prvním rozhodnutí o rozkladu ve vztahu k dané části. Doplnil jsem argumentaci vyplývající z druhého rozsudku KS, který tyto závěry podpořil.

34. V odůvodnění výroku II druhého rozhodnutí o rozkladu jsem citoval závěry druhého rozsudku KS a druhého rozsudku NSS, podle kterých ztratil správní delikt dříve upravený v § 120 odst. 1 písm. c) zákona povahu samostatného správního deliktu po přijetí ZZVZ. V současné době jde podle správních soudů již jen o jediný delikt.

35. V odůvodnění výroku III druhého rozhodnutí o rozkladu jsem nejprve popsal, že dosud nedošlo k zániku odpovědnosti obviněného za správní delikt, a to ani v kontextu pozdější právní úpravy. Konstatoval jsem, že jednání obviněného je nutné považovat za jedno z nejzávažnějších porušení zákona, protože zcela došlo k vyloučení hospodářské soutěže. Jako přitěžující okolnost jsem shledal, že byť byla smlouva, kterou byl spáchán správní delikt, nahrazena, došlo k tomu s relativně velkým zpožděním. Současně jsem zohlednil dlouhou dobu od spáchání správního deliktu a požadavek na to, aby uložená pokuta nebyla likvidační. Poukázal jsem i na to, že vypuštěním ustanovení § 120 odst. 1 písm. c) zákona zákonodárce nepřestal trestat porušení zájmu, který toto ustanovení chránilo, pouze je zájem chráněný původně dvěma ustanoveními chráněný jen jedním ustanovením. Snížení pokuty v tomto případě reflektovalo spíše snížení horní hranice pokuty z důvodu znalosti celkové ceny veřejné zakázky.

36. V odůvodnění výroku IV druhého rozhodnutí o rozkladu jsem uvedl, že plnění, kterému chtěl navrhovatel svým návrhem zabránit, již bylo provedeno. Návrh na zákaz plnění smlouvy se proto stal bezpředmětným.

VII. DALŠÍ SOUDNÍ PŘEZKUM

Řízení o žalobě před krajským soudem

37. Proti druhému rozhodnutí o rozkladu podal obviněný žalobu ke krajskému soudu proti jeho výrokům I a III, kterou se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i druhého rozhodnutí o rozkladu a vrácení věci Úřadu k dalšímu řízení. Rozsudkem č. j. 31 Af 40/2023-84 ze dne 1. 4. 2025 (dále jen „třetí rozsudek KS“) krajský soud rozhodl, že se žaloba zamítá.

38. Krajský soud odkázal na závěry z druhého rozsudku KS. Konstatoval, že odložení zahájení zadávacího řízení na původní veřejnou zakázku (pro které došlo ke vzniku krajní naléhavosti) zapříčinilo jednání MŠMT směřované výlučně obviněnému. Jednalo se o interní úkony zřizovatele, které jsou přičitatelné obviněnému. O legislativní činnosti MŠMT erga omnes neexistuje podle krajského soudu žádný formalizovaný podklad. Pro posouzení věci není podle krajského soudu potřebné zjistit pohnutky ministra školství či dalších pracovníků MŠMT, proto neprováděl navržené důkazy k jejich svědecké výpovědi.

39. Krajský soud také zopakoval závěry týkající se lhůt, se kterými měl obviněný počítat při zadávání původní veřejné zakázky, a sice že měl počítat s blokačními lhůtami, nikoliv s délkou celého správního řízení. Krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci, že nejzazším termínem uzavření smlouvy bylo až 31. 10. 2014, nikoliv 30. 9. 2014, protože k dřívějšímu datu měla již být realizována akceptace prováděcího projektu.

Řízení o kasační stížnosti před NSS

40. Proti třetímu rozsudku KS podal obviněný kasační stížnost k NSS, kterou se domáhal jeho zrušení, a to případně i včetně druhého rozhodnutí o rozkladu a napadeného rozhodnutí. Rozsudkem č. j. 21 As 83/2025-59 ze dne 30. 4. 2026 (dále jen „třetí rozsudek NSS“) zrušil NSS třetí rozsudek KS a druhé rozhodnutí o rozkladu a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

41. Podle NSS bylo v zásadě nezbytně nutné, aby vybraný dodavatel začal plnit předmět veřejné zakázky ode dne 31. 10. 2014, resp. 1. 11. 2014, k čemuž měl od zahájení zadávacího řízení na původní veřejnou zakázku necelých 5 měsíců. Úvaha správního orgánu, že časový prostor trval jen do 30. 9. 2014, je podle NSS formalistická a zkratkovitá, k čemuž poukázal na to, že se neposuzuje původní veřejná zakázka, ale zakázka zadávaná v JŘBU. NSS uvedl, že v argumentaci správních orgánů by mělo být uvedeno, proč jde skutečně o poslední v úvahu připadající termín, po kterém by už postrádalo smysl pokračovat v otevřenějším zadávacím řízení. Takový okamžik nemusí splývat s termínem dle harmonogramu plnění původní veřejné zakázky. Podle NSS jde spíše o nejzazší datum, do nějž bylo možné uzavřít smlouvu bez ohrožení potřeb a zájmů obviněného.

42. Dále se NSS zabýval tím, jaké lhůty pro úkon stanovuje zákon či jaké jsou racionálně akceptovatelné. Uvedl, že po obviněném nelze požadovat, aby předem zohledňoval blokační lhůtu podle § 111 odst. 5 zákona. V případě této lhůty pro podání návrhu by obviněný musel počítat i se lhůtou, u níž není jasné, zda bude aktivována, a která není závislá od jednání obviněného, ale od aktivity jiných osob. NSS vycházel ze svého rozsudku č. j. 1 As 63/2025 – 64 ze dne 23. 6. 2025, kde uvedl, že při hodnocení toho, zda se obviněný mohl pokusit odvrátit

krajně naléhavou okolnost zadáním v otevřenějším řízení, je nutné počítat s ideálním zadávacím řízením, jinak by docházelo k omezení hospodářské soutěže na základě pouze potenciálního nezvládnutí otevřenějšího řízení. Zahrnutí takových potencialit není s ohledem na výjimečnou povahu JŘBU přípustné.

43. Podle NSS ale nelze ustat na mechanickém součtu minimálních lhůt, ale je nutné zohlednit, zda nejsou tyto lhůty modifikovány ve smyslu § 39 odst. 1 zákona s ohledem na povahu, resp. předmět veřejné zakázky. Je nutné navíc připočítat i další nezbytné úkony obviněného (příprava zadávací dokumentace, vyhodnocení nabídek, uzavření smlouvy apod). Zároveň je podle NSS nutné zodpovědět, zda postup obviněného nemohla urychlit jiná forma zadávacího řízení na původní veřejnou zakázku, pokud by to bylo racionální, a také zda lze další případná zdržení přičítat obviněnému a nakolik je mohl obviněný předvídat (opravné oznámení o původní veřejné zakázce, dodatečné informace k zadávacím podmínkám).

44. Následně se NSS vyjádřil ke včasnosti zahájení zadávacího řízení na původní veřejnou zakázku dne 9. 6. 2014. Podle NSS krajský soud pochybil, pokud odmítl provést výslech navrženého svědka – bývalého ministra a dalších neurčených pracovníků MŠMT – s odůvodněním, že není potřeba zjistit jeho pohnutky, ale jen to, zda existoval rozumný důvod oddalování souhlasu v podobě přípravy legislativní změny. Podle NSS platí, že pokud soud nevyhoví důkaznímu návrhu, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit. Krajský soud podle NSS nenaplnil ani jednu z možných variant pro odmítnutí provedení navrženého důkazu, které vyplývají např. z rozsudku NSS č. j. 5 Afs 147/2004-89 ze dne 28. 4. 2005, nebo svůj postup dostatečně neodůvodnil. NSS uvedl, že nebylo možné požadovat prokázání, jaké byly normotvorné záměry ministra v rozhodnou dobu, a současně odmítnout provedení důkazu, u kterého nelze vyloučit přispění k vyjasnění jeho činnosti a záměrů v relevantním období. Obdobně pak u dalších pracovníků MŠMT. Krajský soud se podle NSS nevypořádal ani s argumentací obviněného, že nemohl ministrovi uložit povinnost vytvářet o svých úvahách oficiální dokumenty. Zrušením druhého rozhodnutí o rozkladu NSS přenesl potřebu tohoto dokazování do řízení před Úřadem. Připomněl však, že odůvodnění možnosti využití JŘBU tíží obviněného.

45. NSS uzavřel, že je třeba blíže skutkově objasnit, zda obviněný způsobil nezbytnost zadání veřejné zakázky v JŘBU v krajně naléhavém případě a zda obviněný tento stav nemohl předvídat.

VIII. DALŠÍ ŘÍZENÍ O ROZKLADU

46. Po třetím rozsudku NSS a zrušení druhého rozhodnutí o rozkladu pokračuji v řízení o rozkladu proti napadenému rozhodnutí. V dalším řízení jsem vázán právním názorem vysloveným ve třetím rozsudku NSS.

47. Přípisem č. j. ÚOHS-16745/2026/163 ze dne 12. 5. 2026 bylo obviněnému oznámeno pokračování ve správním řízení. Dne 19. 5. 2026 obviněný doručil své vyjádření k pokračování řízení.

48. Ve svém vyjádření obviněný nejprve vyjádřil nesouhlas s nenařízením ústního jednání. Obviněný dále poukázal na závěry třetího rozsudku NSS a povinnost provést důkazy navrhované obviněným, konkrétně výslech bývalého ministra MŠMT a bývalých náměstků MŠMT, kteří mohou podat relevantní svědeckou výpověď. Rovněž navrhl, aby Úřad vyzval MŠMT k identifikaci dalších svědků. Obviněný navrhuje důkazy za účelem získání informací o realitě na počátku roku 2014 a skutečných záměrech ministra a MŠMT v únoru 2014.

49. Následně obviněný rekapituluje svoji argumentaci a skutečnosti, které vedly k zahájení JŘBU. Obviněný trvá na tom, že není zodpovědný za zdržení se zahájením původní veřejné zakázky. Dále obviněný poukazuje na závěry třetího rozsudku NSS k tomu, že nebyl povinen při přípravě původní veřejné zakázky reflektovat blokační lhůtu související s podáním případného návrhu k Úřadu. Poukazuje i na závěry NSS týkající se nejzazšího data uzavření smlouvy bez ohrožení potřeb a zájmů obviněného a nutnosti vysvětlit, proč bylo podle Úřadu už po 30. 9. 2014 uzavření smlouvy obsoletní.

50. Obviněný navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil.

Stanovisko předsedy Úřadu

51. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 98 odst. 1 zákona o přestupcích č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí a při zohlednění závazného právního názoru třetího rozsudku NSS, který zrušil i výroky druhého rozhodnutí o rozkladu nenapadené žalobou, jsem dospěl k tomu, že

- výrokem I napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl nesprávně a v rozporu se zákonem, přičemž spolu s ním je nutné zrušit a vrátit k novému projednání i výrok III o pokutě,
- výrok II napadeného rozhodnutí je nutné zrušit a správní řízení v jeho rozsahu zastavit, neboť v řízení zahájeném z moci úřední nebyly ve vztahu k popsanému skutku zjištěny důvody pro uložení sankce,
- výrok IV napadeného rozhodnutí je nutné zrušit a správní řízení v jeho rozsahu zastavit pro bezpředmětnost, protože závazek z uvedené smlouvy byl splněn.

IX. K VÝROKŮM ROZHODNUTÍ O ROZKLADU

K výroku I rozhodnutí o rozkladu

52. Ve vztahu k výroku I napadeného rozhodnutí je nutné se v návaznosti na závazný právní názor NSS zabývat vadami, které tento soud identifikoval v předchozím průběhu správního řízení. Již na tomto místě předesílám, že se jedná o vady, které vyžadují taková další zjištění a posouzení, že je není možné učinit v řízení o rozkladu, protože by došlo k odnětí práva na podání potenciálního opravného prostředku proti novému posouzení.

53. S ohledem na plynutí času jsem se však nejprve zabýval tím, zda nebyly naplněny podmínky pro zánik odpovědnosti za správní delikt.

54. Podle § 121 odst. 3 zákona (ve znění účinném v době zahájení zadávacího řízení na veřejnou zakázku) odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže Úřad o něm nezahájil řízení do 5 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán.

55. Podle § 121 odst. 3 zákona ve znění účinném od 6. 3. 2015 odpovědnost právnické osoby, za správní delikt zaniká, jestliže Úřad o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle § 270 ZZVZ ve znění účinném od 1. 10. 2016 odpovědnost zadavatele za správní delikt zaniká, jestliže Úřad o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle § 270 odst. 5 ZZVZ ve znění od 1. 7. 2017 činí promlčecí doba 5 let. Podle odst. 6 téhož ustanovení se promlčení doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním

rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přičemž podle odst. 7 počíná přerušením promlčecí doby běžet promlčecí doba nová. Podle § 270 odst. 8 pak platí, že byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zanikne nejpozději uplynutím 10 let od jeho spáchání. Podle § 270 ZZVZ ve znění od 1. 2. 2022 nedoznala ustanovení týkající se promlčení a zániku odpovědnosti změn. Podle § 270 odst. 3 písm. a) ZZVZ ve znění od 16. 7. 2023 činí promlčecí doba u přestupků podle § 268 ZZVZ 5 let. Odpovědnost za přestupek pak u těchto přestupků podle odst. 4 písm. a) zanikne nejpozději uplynutím 10 let.

56. V souvislosti s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je nutné v případě správního trestání zohlednit možnou příznivější právní úpravu pro obviněného. Z tohoto důvodu jsem vycházel při posuzování odpovědnosti obviněného za správní delikty z ustanovení zákona ve znění zákona č. 40/2015 Sb., tedy z právní úpravy pro obviněného potenciálně příznivější. Pro úplnost dodávám, že ekvivalentně by mohlo být postupováno podle § 270 ZZVZ ve znění účinném od 1. 10. 2016.

57. V návaznosti na posledně citované ustanovení zákona jsem proto ověřil, zda je naplněna podmínka uvedená v § 121 odst. 3 zákona ve znění účinném od 6. 3. 2015. V šetřeném případě se Úřad o spáchání správního deliktu dozvěděl z návrhu, který obdržel dne 12. 12. 2014 a správní řízení o deliktech zahájil dne 15. 6. 2015, tedy ve lhůtě podle první části § 121 odst. 3 zákona ve znění účinném od 6. 3. 2015. K uzavření smlouvy na plnění veřejné zakázky, a tedy ke spáchání správního deliktu došlo dne 31. 10. 2014. Ve smyslu rozsudku NSS č. j. 8 As 230/2021-47 ze dne 24. 4. 2023 jde v případě doby podle druhé části § 121 odst. 3 zákona o dobu pro zánik odpovědnosti za spáchání správního deliktu.

58. Pětiletá doba počala běžet spácháním správního deliktu dne 31. 10. 2014. Podle § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů doba neběžela po dobu řízení před správními soudy (obdobně bod 32 výše zmiňovaného rozsudku NSS). Obviněný podal první žalobu dne 7. 11. 2016. První rozsudek KS byl vydán dne 26. 9. 2018. Kasační stížnost proti prvnímu rozsudku KS podal Úřad dne 5. 11. 2018. První rozsudek NSS byl vydán dne 27. 1. 2022. Druhý rozsudek KS byl vydán dne 2. 11. 2022 a Úřad proti němu podal kasační stížnost dne 16. 12. 2022. Dne 11. 5. 2023 pak byl vydán druhý rozsudek NSS. Druhou žalobu podal obviněný dne 2. 10. 2023. Třetí rozsudek KS byl vydán dne 1. 4. 2025 a obviněný proti němu podal kasační stížnost dne 24. 4. 2025. Třetí rozsudek NSS byl vydán dne 30. 4. 2026. Vzhledem k tomu, že před správními soudy probíhalo řízení přibližně 8 let a 10 měsíců a od spáchání správního deliktu uplynulo přibližně 11 let a 9 měsíců, konstatuji (aniž by bylo nutné přesně vypočítat zbývající dobu do zániku odpovědnosti), že doba pro zánik odpovědnosti v délce 5 let za správní delikt dosud nezanikla (aktuálně je za svojí polovinou).

59. Ve třetím rozsudku NSS se soud zabýval tím, jaký byl nejzazší okamžik, ke kterému už bylo nezbytně nutné, aby vybraný dodavatel začal plnit předmět veřejné zakázky. To z důvodu vymezení časového prostoru na zadání původní veřejné zakázky. NSS uvedl, že úvaha Úřadu, že časový prostor pro uzavření smlouvy trval pouze do 30. 9. 2014, je formalistická a zkratkovitá. Podle NSS se aktuálně neposuzuje původní veřejná zakázka, ale zakázka zadávaná v JŘBU. Jestliže tedy Úřad chce trvat na tvrzení, že posledním termínem, po kterém už pro obviněného postrádalo smysl pokračovat v otevřenějším zadávacím řízení, je právě 30. 9. 2014, musí toto tvrzení odůvodnit. Takový nejzazší termín však podle NSS nemusí splývat s termínem dle harmonogramu plnění původní veřejné zakázky. NSS připojil svůj názor, že takovým termínem bude spíše datum, do nějž bylo možné uzavřít smlouvu bez ohrožení potřeb a zájmů obviněného.

60. Ze třetího rozsudku NSS dále vyplývá, že po obviněném (zadavateli obecně) nelze požadovat, aby předem zohledňoval blokační lhůtu pro podání návrhu podle § 111 odst. 5 zákona, a to proto, že by musel počítat se lhůtou, u které není jasné, zda vůbec dojde k její aktivaci, protože není závislá na jednání obviněného. NSS s odkazem na vlastní rozsudek č. j. 1 As 63/2025–64 ze dne 23. 6. 2025 poukázal na to, že při hodnocení toho, zda bylo možné odvrátit krajně naléhavou okolnost zadáním v otevřeném řízení, je nutné počítat s ideálním zadávacím řízením.

61. Podle NSS také není možné ustat jen na mechanickém součtu minimálních lhůt, ale je nutné posoudit jejich případnou modifikaci ve smyslu § 39 odst. 1 zákona s ohledem na předmět veřejné zakázky. NSS poukázal i na to, že je nutné připočítat i další úkony, které musí obviněný provést, tj. přípravu zadávací dokumentace, vyhodnocení nabídek, uzavření smlouvy a podobně. Podle NSS je také nutné zodpovědět, jestli nemohla postup obviněného urychlit jiná forma původní veřejné zakázky, pokud by to bylo racionální. Současně je nutné posoudit přičitatelnost zdržení obviněnému a nakolik je mohl předvídat.

62. NSS proto konstatoval, že Úřad musí v rámci doby, která počíná zahájením zadávacího řízení na původní veřejnou zakázku dne 9. 6. 2014, v intencích popsaných ve třetím rozsudku NSS zhodnotit, zda obviněný postupoval přiměřeně aktivně z hlediska toho, zda mu lze následně přičítat způsobení stavu nezbytnosti zadání veřejné zakázky v krajně naléhavém případě v režimu JŘBU, a nakolik mohl stěžovatel tento stav předvídat.

63. NSS následně zpochybnil postup krajského soudu ve třetím rozsudku KS ve vztahu k důkazním návrhům obviněného, kterými mělo dojít k získání informací o realitě na počátku roku 2014 a skutečných záměrech ministra a MŠMT v únoru 2014. Krajský soud totiž nenaplnil žádnou z variant pro odmítnutí navrženého důkazu, nebo svůj postup nedostatečně odůvodnil. NSS uvedl, že není možné požadovat prokázání normotvorných závěrů ministra a následně odmítnout provedení důkazu, který k tomu mohl přispět. Krajský soud se také nezabýval argumentací obviněného, že nemohl ministrovi uložit vytvářet o svých záměrech oficiální dokumenty. Vzhledem k tomu, že NSS zrušil jak třetí rozsudek KS, tak druhé rozhodnutí o rozkladu, přenesl odpovědi na dané otázky na Úřad.

64. S ohledem na popsaná pochybení v dosavadním průběhu správního a soudního řízení konstatuji, že napadené rozhodnutí nemůže v současné podobě obstát. Rekapituluji proto, že Úřad v dalším řízení

- stanoví a přesvědčivě odůvodní nejzazší termín pro uzavření smlouvy na předmět plnění původní veřejné zakázky, po kterém už postrádalo smysl pokračovat v otevřenějším zadávacím řízení,
- nebude počítat do časových úseků, se kterými měl obviněný počítat při zahájení zadávacího řízení na původní veřejnou zakázku, blokační lhůtu pro podání návrhu,
- zohlední další nutné úkony spojené se zadávacím řízením na původní veřejnou zakázku, se kterými obviněný musel počítat, a zda postup obviněného nemohla urychlit jiná forma původní veřejné zakázky, pokud to bylo racionální,
- posoudí, zda obviněný neměl počítat s delšími než minimálními lhůtami pro zvolené zadávací řízení na původní veřejnou zakázku ve smyslu § 39 odst. 1 zákona,
- posoudí, zda obviněný postupoval přiměřeně aktivně z hlediska toho, zda mu lze přičítat způsobení stavu nezbytnosti zadání veřejné zakázky, a nakolik jej mohl předvídat,

- vypořádá se s důkazními návrhy obviněného, které předkládá za účelem zjištění, zda existoval rozumný důvod oddalování souhlasu v podobě přípravy legislativní změny, a pokud jim nevyhoví, musí své rozhodnutí pečlivě zdůvodnit.

Teprve ve chvíli, kdy Úřad zodpoví na tyto otázky formulované ve třetím rozsudku NSS, může rozhodnout o tom, zda obviněný spáchal uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku správní delikt.

65. Uzavírám, že Úřad postupoval v napadeném rozhodnutí nesprávně ve vztahu k jeho výroku I. Napadené rozhodnutí proto v jeho rozsahu ruším a věc vracím Úřadu k dalšímu projednání. Vzhledem k tomu, že výrok III napadeného rozhodnutí o pokutě je navázaný na jeho rušený výrok I, je nutné postupovat stejně i ve vztahu k němu.

K výroku II rozhodnutí o rozkladu

66. Ve vztahu k deliktu podle výroku II napadeného rozhodnutí je nutné řídit se závazným právním názorem dle druhého rozsudku KS a druhého rozsudku NSS.

67. Pro přehlednost uvádím, že tímto výrokem napadeného rozhodnutí byl obviněný shledán vinným tím, že uzavřel dne 31. 10. 2014 smlouvu na veřejnou zakázku, aniž by uveřejnil oznámení o zahájení zadávacího řízení v souladu s § 146 odst. 1 zákona, ačkoliv byl povinen toto oznámení uveřejnit.

68. Krajský soud ale v druhém rozsudku KS uvedl, že *„[v] případě, že má být sankcionováno uzavření smlouvy v rozporu s pravidly ZZVZ, se proto nadále bude jednat o delikt výlučně podle § 268 odst. 1 písm. a) ZZVZ, který tak v sobě integroval některé delikty, které byly specificky vyčleněny v ZVZ pod samostatné skutkové podstaty, a to vč. nyní sankcionovaného deliktu dle § 120 odst. 1 písm. c) ZVZ.“* Dále krajský soud konstatoval: *„S ohledem na to, že znak skutkové podstaty druhého deliktu spočívající v uzavření smlouvy, nikoliv v prostém neodeslání oznámení, po přijetí zákona o zadávání veřejných zakázek byl konzumován skutkovou podstatou prvního ze sankcionovaných deliktů, musí se po přijetí tohoto zákona nutně jednat v případě uzavření smlouvy buď o jediný delikt, nebo pouze o jednočinný stejnorodý souběh více deliktů, což je však pouze teoretická konstrukce (při jednočinném souběhu stejnorodém pachatel jedním skutkem vícekrát naplní stejnou skutkovou podstatu trestného), která není obecně ani naukou trestního práva ani judikaturou trestních soudů uznávána a soudní praxe považuje tyto případy zpravidla tak jako tak za trestný čin jediný. V projednávaném případě se tak z pohledu nové právní úpravy musí nutně jednat o jediný delikt.“*

69. NSS pak potvrdil, že *„[s]právní delikt dříve upravený v § 120 odst. 1 písm. c) zákona o veřejných zakázkách ztratil po přijetí zákona o zadávání veřejných zakázek povahu samostatného správního deliktu. Uzavření smlouvy na veřejnou zakázku za současného porušení povinnosti uveřejnit oznámení o zahájení zadávacího řízení lze nadále podřadit pod skutkovou podstatu správního deliktu dle § 268 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek. Bylo-li však žalobci vytýkáno jednání, kterým spáchal jak delikt dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, tak delikt dle § 120 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, půjde v případě ‚nové‘ právní úpravy již toliko o jediný delikt dle § 268 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek, nikoliv o jednočinný nestejnorodý souběh dvou deliktů.“*

70. Vzhledem k výše uvedenému, kdy jsem shledal skutečnost, která ve smyslu § 90 odst. 4 správního řádu odůvodňuje zastavení správního řízení, přistoupil jsem ke zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení v části týkající se výroku II napadeného rozhodnutí.

Současně jsem z obsahu správního spisu nenaznal, že by jiné rozhodnutí mohlo mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků. Jsou tak splněny předpoklady pro zrušení výroku II napadeného rozhodnutí v souladu s § 152 odst. 6 písm. a) správního řádu ve spojení s § 90 odst. 4 správního řádu a současně pro zastavení správního řízení ve smyslu § 117a písm. f) zákona, neboť správní delikt podle výroku II napadeného rozhodnutí již není podle nové právní úpravy dle ZZVZ správním deliktem (přestupkem), a již tedy nemohou být zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 zákona.

K výroku III rozhodnutí o rozkladu

71. Ve vztahu k výroku IV napadeného rozhodnutí uvádím, že dne 12. 12. 2014 podal navrhovatel návrh na zákaz plnění smlouvy uzavřené dne 31. 10. 2014 mezi obviněným a vybraným uchazečem. Dne 26. 6. 2023 obdržel Úřad sdělení obviněného, ze kterého vyplývá, že plnění z přezkoumávané smlouvy již bylo ukončeno. Podle obviněného byl předmět plnění této smlouvy *„postupně nahrazen smlouvami uzavřenými v plném souladu s tehdy platnou právní úpravou veřejných zakázek, a to ke dni 28. 4. 2016 a ke dni 31. 12. 2016. Zadavatel tedy potvrzuje, že k dnešnímu dni již z výše uvedené smlouvy neodebírá žádné plnění.“* To potvrdil i vybraný uchazeč, když dne 4. 7. 2023 sdělil, že plnění ze smlouvy uzavřené dne 31. 10. 2014 mezi obviněným a vybraným uchazečem bylo již ukončeno.

72. Úřad zahájil správní řízení na základě písemného návrhu na zákaz plnění smlouvy. V době podání návrhu bylo cílem navrhovatele uložení zákazu plnění smlouvy na veřejnou zakázku. V průběhu vedení tohoto správního řízení však došlo ke splnění závazků ze smlouvy na veřejnou zakázku, čímž došlo ke splnění předmětu veřejné zakázky. Za tohoto stavu tak již nelze o návrhu navrhovatele na uložení zákazu plnění smlouvy na veřejnou zakázku meritorně rozhodnout, jelikož již není možné rozhodnout způsobem, který navrhovatel požaduje.

73. V tomto správním řízení tak v průběhu řízení o rozkladu došlo k naplnění předpokládaného procesního důvodu pro zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Po splnění závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku totiž již nelze dosáhnout cíle, ke kterému návrh směřoval, tj. uložení zákazu plnění smlouvy pravomocným meritorním rozhodnutím Úřadu.

74. I pokud by totiž správní řízení dospělo k pravomocnému meritornímu výroku Úřadu ve věci návrhu navrhovatele, nedošlo by ke změně v právním postavení navrhovatele a rozhodnutí Úřadu o návrhu navrhovatele by pro navrhovatele nemělo význam, neboť naplnění významu navrhovatelem zamýšleného v době podání návrhu by již nebylo objektivně možné. Prvotního cíle, kterého chtěl navrhovatel podáním návrhu dosáhnout (uložení zákazu plnění smlouvy na veřejnou zakázku), tedy již dosáhnout nelze.

75. K zastavení řízení z důvodu bezpředmětnosti u návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy se vyjádřil například Krajský soud v Brně v rozsudku sp. zn. 29 Af 91/2013 ze dne 17. 12. 2015 *„Jestliže tedy v daném případě nastala v řízení o rozkladech nová skutková okolnost spočívající v tom, že byla vypovězena a následně ukončena Rámcová smlouva, jejíhož zákazu plnění se navrhovatel (žalobce) domáhal, obstojí závěr předsedy Úřadu o tom, že návrh žalobce se stal zjevně bezpředmětným. Dotčená smlouva již byla ukončena a bylo tudíž zcela zjevné, že vést další řízení, jehož jediným cílem z hlediska navrhovatele je dosáhnout na uložení zákazu plnění smlouvy, nedává smysl, neboť smlouva již plněna být nemůže a nelze tak ani uložit zákaz jejího plnění.“* Ačkoliv v posuzovaném případě došlo ke splnění smlouvy, nikoliv k jejímu vypovězení,

závěr o nemožnosti rozhodnutí o návrhu navrhovatele jiným způsobem, než zastavením správního řízení bude stejný, neboť již zde není plnění, jehož zákaz by bylo možno uložit.

76. Podle § 90 odst. 4 správního řádu je odvolací správní orgán povinen v situaci, kdy zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zrušit napadené rozhodnutí a řízení zastavit. Tím je ze zákona vyloučeno, aby v rámci tohoto řízení o rozkladu došlo k jinak samozřejmému přezkumu souladu napadeného rozhodnutí s právními předpisy a jeho správnosti v rozsahu námitek rozkladu obviněného a vybraného dodavatele podle § 89 odst. 2 správního řádu. Touto skutečností je bezpředmětnost návrhu navrhovatele ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

77. Vzhledem k tomu, že je z obsahu spisu tohoto správního řízení zřejmé, že žádný z účastníků netvrdil ani neprokázal, že by jiné rozhodnutí o rozkladu mohlo mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků, nezbývá, než postupem podle § 90 odst. 4 správního řádu napadené rozhodnutí zrušit a správní řízení zastavit.

X. ZÁVĚR

78. Po zvážení všech aspektů dané věci jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Adresát/i:

1. JUDr. Josef Donát, LL.M., advokát, Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4
2. CGI IT Czech Republic s.r.o., Laurinova 2800/4, Stodůlky, 155 00 Praha 5
3. NESS Czech s.r.o., V Parku 2335/20, 148 00 Praha 4

Vypraveno dne:
viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy